

Sygn. akt XII Ga 668/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Beata Kozłowska

Sędzia: SO Michał Niedźwiedź (spr.)

Sędzia: SO Aneta Stożek

Protokolant: st. protokolant sądowy Rafał Czopek

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt IV GC 906/14/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.948,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści osiem złotych).

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 kwietnia 2016 roku

Powód P. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 10 455 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania. Swoje roszczenie powód wywodził z zawartej pomiędzy stronami w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowy o roboty budowlanej na podstawie oferty(...), której przyjęcie strona pozwana potwierdziła drogą e-mailową oraz poprzez wpłatę kwoty 10 455 zł. Powód wykonał na rzecz strony pozwanej prace opisane w fakturze nr (...), na poczet której zaliczono wpłatę w kwocie 10 455 zł dokonaną przez pozwanego w dniu 3 lutego 2014 r. Faktura (...) została wysłana listem poleconym z potwierdzeniem odbioru do pozwanego, który nie zgłaszał żadnych reklamacji i roszczeń. Pomimo wezwania do zapłaty pismem z dnia 5 marca 2014 r., żądana kwota nie została przez stronę pozwaną uiszczona.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV GNC 1747/14/S Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie orzekł, że pozwany powinien zapłacić powodowi kwotę 10 455 zł wraz z

ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2 547,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wskazując, że wbrew ustaleniom stron powód nie wykonał całego zlecenia określonego w ofercie(...) W ofercie uwzględniono m.in. wymianę tafli drzwi na nową oraz wymianę dwóch szyb, czego powód nie zrealizował. W związku z powyższym oraz wobec żądania przez pozwaną obniżenia ceny nie został podpisany protokół zdawczo – odbiorczy wykonanych prac.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt IV GC 906/14/S Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie zasądził od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powoda P. P. kwotę 10 455 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 27 lutego 2014 r.; oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 932 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w styczniu 2014 r. B. O. w imieniu strony pozwanej (...) Sp. z o.o. wysłała do powoda P. P. wiadomość e-mail z zapytaniem o ofertę przeróbki witryny sklepowej w Starym Browarze w P.. W odpowiedzi powód przedstawił stronie pozwanej kolejno cztery oferty, uwzględniające w następstwie negocjacji stron zmiany odnośnie zakresu prac i wynagrodzenia powoda.

W treści trzeciej – przedostatniej oferty nr (...) - (...) wskazano, że obejmuje ona demontaż dwóch tafli szklanych oraz dostawę i zamontowanie dwóch tafli pełniących funkcje drzwi szklanych. Oferta miała również obejmować przebudowę witryny jezdnej składającej się z dwóch paneli ruchomych na witrynę stałą. W ofercie uwzględniono wymianę tafli drzwi na nową, jak również wymianę maskownic, co dotyczyło tylko miejsc, w których wymieniane są tafle szklane. Całkowita wartość oferty wynosiła 21 528,22 zł netto. Wartość zaliczki ustalono na kwotę 10 764,11 zł.

W czwartej – ostatniej ofercie nr (...) wskazano, że oferta obejmuje demontaż dwóch tafli szklanych stałych oraz zamontowanie dwóch tafli pełniących funkcję drzwi szklanych. Oferta miała również obejmować przebudowę witryny jezdnej składających się z dwóch paneli ruchomych na witrynę stałą po prawej stronie lokalu. W ofercie uwzględniono wymianę tafli drzwi na nową taflę. Uwzględniono również wymianę maskownic, co dotyczyło drzwi dwuskrzydłowych oraz 1 panelu ścianki składanej, w którym zostanie wymieniona szyba. Całkowita wartość oferty wynosiła 17 000 zł netto. Wartość zaliczki ustalono na kwotę 8500 zł. Obniżenie ceny w ostatniej ofercie było następstwem ustalenia, że powód użyje dwóch istniejących „starych” tafli szklanych przy wykonywaniu prac w części witryny po lewej stronie, w której stała witryna miała zostać przerobiona na otwierane drzwi, zamiast wymiany ich na nowe. O tym został poinformowany przedstawiciel strony pozwanej jeszcze przez przyjęciem oferty.

Strona pozwana zaakceptowała ostatnią ofertę nr (...) i zapłaciła powodowi zaliczkę w kwocie 10 488 zł. W wykonaniu zawartej na skutek przyjęcia ostatniej oferty umowy powód przeprowadził przebudowę istniejącej witryny, przy czym do wykonania drzwi w miejsce witryny po lewej stronie wykorzystał istniejące „stare” tafle szklane. Po dokonanych montażu przedstawiciel strony pozwanej zgłosił telefonicznie, że zamówienie nie zostało wykonane zgodnie z ofertą, ponieważ zostały zamontowane stare szyby. Przedstawiciel strony pozwanej zaproponował obniżenie wynagrodzenia za wykonane prace, jednak powód się na to nie zgodził, informując pracownika pozwanego, że wykonał przebudowę zgodnie z ofertą. Strona pozwana nie podpisała przesłanego przez powoda drogą elektroniczną protokołu robót, uznając, że zlecenie nie zostało wykonane w sposób wskazany w ofercie. Jednocześnie pozwany nie zgłosił żadnej reklamacji i nie wniósł uwag czy zastrzeżeń do protokołu odbioru.

Z tytułu przebudowy witryny zgodnie z ofertą nr (...) w dniu 3 lutego 2014 r. powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę brutto 20910 zł, z zaznaczeniem, że do zapłaty pozostała kwota 10 455 zł. Płatność ustalono przelewem w terminie 21 dni do 24 lutego 2014 r. Powyższa faktura została doręczona stronie pozwanej w dniu 26 lutego 2014 r.

Ze względu na brak zapłaty pozostałej części wynagrodzenia powód pismem z dnia 5 marca 2014 r. wezwał pozwanego do uregulowania należności objętej fakturą w terminie 3 dni od otrzymania pisma. Pismo zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 7 marca 2014 r. Dopiero po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty strona pozwana wysłała

powodowi wiadomość e-mail z dnia 6 maja 2014 r., że żądanie zapłaty jest bezzasadne, bo nie zostały wymienione na nowe wszystkie szyby.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów oraz ocenianych w kontekście ich treści zeznań świadków i powoda, przy czym Sąd Rejonowy wskazał, że w części dotyczącej uzgodnienia przed zawarciem umowy, że do przebudowy witryny lewej dojdzie przy wykorzystaniu starych tafli walor wiarygodności przyznał zeznaniom powoda, które w tym zakresie różnią się od zeznań świadków. Jako wiarygodne, odmiennie niż zeznania świadków, Sąd ocenił również zeznania powoda co do tego, że nie zgodził się na dodatkowe obniżenie wynagrodzenia już po wykonaniu prac na skutek telefonu otrzymanego od strony pozwanej.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wskazał, że łączącą strony umowę, wbrew jej nazwie, zakwalifikować należało jako umowę o dzieło z uwagi na niewielki zakres prac powierzonych powodowi. Wobec wykonania przez powoda zamówienia objętego umową, zaktualizował się po stronie pozwanej spółki obowiązek zapłaty wynagrodzenia, do której miało dojść na podstawie przedstawionej stronie pozwanej faktury. Wysokość wynagrodzenia została określona w ofercie, którą przyjął pozwany na kwotę 17 000 zł. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do kwestii prawidłowości wykonania umowy przez powoda. W ocenie Sądu strony dokonały ostatecznego ustalenia, zgodnie z którym powód mógł wykorzystać 2 istniejące stare tafle przy przerobieniu witryny ze stałej na jezdnię, tj. z drzwiami. Powód poinformował o tym stronę pozwaną, a ta przyjmując jego ofertę wyraziła zgodę na taką zmianę. Wskazuje na to treść oferty i zeznań powoda, który w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego przedstawił znaczenie zmian w treści oferty jak również przyczyny obniżenia ceny. Dlatego też, ze względu na prawidłowość wykonania zobowiązania przez powoda, pozwany zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia w pełnej wysokości. Sąd Rejonowy podkreślił jednocześnie, że strona pozwana nie zakwestionowała skutecznie wykonania dzieła. Strona pozwana powinna złożyć powodowi oświadczenie, w którym powołałaby się na wady dzieła oraz wskazała z jakiego uprawnienia chce skorzystać (art. 637 k.c., art. 638 k.c. w zw. z art. 566 § 1 k.c.). Jeżeli strona pozwana żądała obniżenia wynagrodzenia, powinna dokonać tego w formie stanowczego oświadczenia ze wskazaniem do jakiej wysokości obniżenie ma nastąpić i wykazać zasadność swego żądania. Tymczasem strona pozwana jedynie telefonicznie zwróciła się do powoda z prośbą o obniżenie wynagrodzenia, a kiedy powód się na to nie zgodził, nie podnosiła swych roszczeń aż do chwili wydania nakazu zapłaty. Skoro pozwany nie zgłaszał żadnych wad, nie złożył skutecznego oświadczenia w przedmiocie wykonania swoich praw z tytułu rękojmi, to przyjęć należy, że powód wykonał swoje dzieło w sposób prawidłowy i zgodny z zamówieniem, a pozwany był zobowiązany do odebrania dzieła (art. 643 k.c.).

Sąd Rejonowy zważył również, że powód udowodnił istnienie dochodzonego roszczenia i wobec opóźnienia w zapłacie uprawniony był do żądania odsetek za okres opóźnienia. Powód wskazał w fakturze, z której wynika należność główna termin jej płatności do dnia 24 lutego 2014 r. Jednakże z uwagi na fakt, iż pozwany fakturę otrzymał dopiero w dniu 26 lutego 2014 r., nie było podstaw do uznania, że pozostawał w opóźnieniu w zapłacie od dnia 24 lutego. Ze względu na to odsetki za opóźnienie prawidłowo można było naliczać od dnia następnego po dniu otrzymania faktury przez pozwanego, tj. od dnia 27 lutego 2014 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione i uwzględnił na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c., oddalając jedynie w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 25 lutego 2014 r. do dnia 26 lutego 2014 r.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie dowodów przedstawionych przez pozwanego,
2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na oparciu rozstrzygnięcia jedynie na dowodach przedstawionych przez powoda, przy kompletnym pominięciu wiarygodnych dowodów przedstawionych przez pozwanego,

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 639 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, iż powód wbrew ustaleniom wykonał całe zleczone zadanie i należy mu się za to wynagrodzenie nie odliczając tego, co faktycznie zaoszczędził nie wstawiając nowych tafli szkła,

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 637 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana nie kwestionowała jakości oraz wartości wykonanych prac w sytuacji, gdy zeznania świadków oraz samego powoda potwierdzają, iż takie zgłoszenie nastąpiło przed złożeniem powództwa.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i orzeczenie co do kosztów procesu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest bezzasadna i podlega oddaleniu w całości.

Sąd Rejonowy dokonał w pełni prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wyciągając z poczynionych ustaleń poprawne wnioski. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów skarżącego co do naruszenia art. 233 k.p.c. Odmienne ocena okoliczności sprawy prezentowana przez stronę pozwaną stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. W apelacji nie sformułowano żadnego skonkretyzowanego zarzutu odnośnie przeprowadzonej przez ten Sąd analizy zebranego materiału dowodowego czy też dokonanej oceny wiarygodności zeznań poszczególnych świadków, przy których Sąd miałby uchybić powinności wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. W szczególności apelacja nie wytyka żadnego konkretnego błędu w rozumowaniu Sądu przy ocenie materiału dowodowego, nie wskazuje które dowody zostały ocenione w sposób wadliwy, ewentualnie które zostały pominięte, nie wskazuje też wewnętrznych sprzeczności w przeprowadzonym przez Sąd wywodzie i nie proponuje żadnej alternatywnej oceny zebranych dowodów. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł zatem odnieść zamierzonego skutku, bowiem nie został w należyty sposób uargumentowany. Tymczasem, jak wskazuje się w orzecznictwie, aby zatem zarzut odnoszący się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów mógł zostać uwzględniony, nie wystarczy przedstawić alternatywny stan faktyczny; należy podważyć prawidłowość dokonanej przez sąd oceny dowodów, wykazując, że jest ona wadliwa lub błędna (wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99 - nie publ, wyrok SN z dnia 29 września 2002 r., II CKN 817/00 - nie publ., wyrok SN z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/96 - OSNC 2000/7-8/139, wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 160/01 -nie publ.). Stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił przede wszystkim w oparciu o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków, których wiarygodność nie została w toku postępowania podważona. Świadców w większości to osoby postronne, nie zainteresowane bezpośrednio wynikiem postępowania, zatem ich ocena jako miarodajnych dla ustaleń faktycznych dokonana przez Sąd I instancji jest trafna. Należy przy tym dodatkowo podkreślić, jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. V ACa 656/13, że „Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji na podstawie dowodów osobowych (zeznań świadków i stron postępowania). Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego z zeznań świadków i przesłuchania stron oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału”. Zarzuty skarżącego w żadnej części nie odnoszą się do błędów logicznych we wnioskowaniu Sądu odnośnie oceny zgromadzonych dowodów, dlatego nie mogły zostać uwzględnione. Sąd Rejonowy wskazał, w jakiej części zeznania świadków i stron postępowania uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie wraz z powołaniem przyczyn takiej oceny. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by dokonana przez Sąd Rejonowy ocenę zakwestionować w jakimkolwiek zakresie.

Prawidłowo również Sąd I instancji zastosował w niniejszej sprawie normy prawa materialnego. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód wykonał zleczone mu przez stronę pozwaną dzieło w całości, zgodnie z ustaleniami stron zawartymi w zmodyfikowanej ofercie określającej zakres zleconych prac i wysokość wynagrodzenia. Poprzedzone negocjacjami stron umowy zmiany w ofercie powoda uwzględniały wykorzystanie istniejących dotychczas tafli szklanych, dzięki czemu możliwe było obniżenie wynagrodzenia zgodnie z oczekiwaniami

zamawiającego. Kwestionowanie tych okoliczności w toku postępowania przez stronę pozwaną nie znajduje oparcia w przeprowadzonych dowodach. Wbrew twierdzeniom skarżącego zastosowania w niniejszej sprawie nie znajduje art. 639 k.c., który dotyczy sytuacji, gdy przyjmujący zamówienie pozostawał w gotowości do wykonania dzieła, a pomimo to z przyczyn dotyczących zamawiającego dzieło nie zostało wykonane. Powód zrealizował zleczone mu dzieło w całości, zatem leżący po stronie zamawiającego obowiązek zapłaty wynagrodzenia wynika wprost z art. 642 k.c.

Trafnie Sąd Rejonowy ocenił także skuteczność skorzystania przez stronę pozwaną z uprawnień wynikających z rękojmi za wady dzieła, stosując zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U.2014.827) art. 637 k.c. obowiązujący w dacie zawarcia umowy stron. Telefoniczny kontakt z powodem po wykonaniu dzieła, w którym przedstawiciel strony pozwanej zwrócił się o obniżenie wynagrodzenie wobec wykorzystania istniejących materiałów, nie wyczerpuje trybu reklamacyjnego określonego powołanym przepisem. Strona pozwana nie wykazała również w sposób przekonujący, że telefoniczna reklamacja została przez powoda uwzględniona. Sąd Rejonowy miał dostateczne podstawy, by dać wiarę zeznaniom powoda, który rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z B. P. nie potraktował jako zgłoszenia reklamacyjnego, albowiem użycie istniejących materiałów zostało ustalone w ostatecznie przyjętej przez pozwanego ofercie.

Biorąc pod uwagę powyższe, na zasadzie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku, o kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Na zasądzoną od skarżącego jako przegrywającego sprawę kwotę złożyły się 1 200 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.419 tj. ze zm.), stosowanego w niniejszej sprawie w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) oraz kwota 748 zł tytułem kosztów związanych ze stawiennictwem na rozprawie pełnomocnika powoda zgodnie z przedstawionym spisem kosztów.

Ref. I inst. SSR A. Juskiewicz